

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: **A. G. M. T. H.**, narozený „X“,
státní příslušnost: Etiopie
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
sídlem Balková 1, 331 65 Balková,
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Jakubem Backou,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha,

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,**
Odbor cizinecké policie,
Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort,
sídlem Masarykova 925/27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 12. 2018, č. j. KRPU-234075-47/ČJ-2018-040022-ZZ-DB,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ing. Jakubovi Backovi, **se přiznává** odměna ve výši **8 228 Kč**, která mu bude vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobce se žalobou, ve znění jejího doplnění, podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého ustanoveného právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 26. 12. 2018, č. j. KRPÚ-234075-47/ČJ-2018-040022-ZZ-DB, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobci v souladu s ust. § 129 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodlužuje doba zajištění za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie, kterým je nařízení Evropského parlamentu a Rady ze dne 26. 06. 2013, č. 604/2013 (dále jen „dublinkské nařízení“), o 27 dnů, tj. do 25. 1. 2019.
2. Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaná nesprávně a nedostatečně vyhodnotila vážné nebezpečí útěku, když se účelově zaměřila na skutková zjištění svědčící v neprospěch žalobce, avšak zcela opomněla skutková zjištění svědčící v jeho prospěch. Žalobce dále uvedl, že si je vědom ust. § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, podle kterého se za závažné nebezpečí útěku považuje zejména, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným právním předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání, přičemž každý takový případ je třeba individuálně posoudit. Žalobce se domníval, že v případě posouzení žalované zcela absentují úvahy odlišující daný případ od standardního zajištění žadatelů o mezinárodní ochranu, žalovaná posoudila daný případ pouze na základě žalobcovy pobytové historie na území Evropské unie, aniž by přihlédla k současnému jednání žalobce. Žalobce přicestoval do České republiky s úmyslem požádat o mezinárodní ochranu, tedy měl eminentní zájem svou situaci řešit a poskytovat součinnost příslušným správním orgánům, neměl v úmyslu jakkoliv se skrývat či svévolně opustit Českou republiku. V autobusu z Prahy do Berlína, ve kterém byl zajištěn Policií ČR na dálnici D8 těsně před státní hranicí se Spolkovou republikou Německo, se ocitl omylem, ve skutečnosti hodlal jet do Prahy.
3. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, ve kterém navrhla zamítnutí žaloby. Dále poukázala na to, že žalobce cestoval v mezinárodním linkovém autobusu FLIX BUS jedoucím z Prahy do Berlína, k výzvě policie nepředložil žádný doklad totožnosti ani oprávnění k povolení pobytu na území České republiky. Žalobce se označil jako T. A., nar. „X“, státní příslušnost Eritrea. Prohlídkou žalobce byl nalezen průkaz Douche Flux s fotografií žalobce, z něhož se podává, že se jedná o osobu M. A., nar. „X“, státní příslušnost Etiopie, identickou totožnost žalobce potvrdil za přítomnosti tlumočníka kopií rodného listu ve svém mobilním telefonu. Žalovaná sdělila, že žalobce žádal o azyl již dříve pod falešnou identitou ve Švýcarsku, po neúspěšné žádosti o azyl žádal údajně o mezinárodní ochranu pod svou pravou identitou, kdy byl následně deportován z Velké Británie zpět do Švýcarska, ze kterého utekl do Spolkové republiky Německo, kde byl zatčen a umístěn do azylového tábora, z něhož utekl do Belgie, kde žádal o mezinárodní ochranu. Pod svou pravou identitou žádal žalobce o azyl ve Švédsku. V žádné z uvedených zemí nevyčkal na rozhodnutí žádosti o azyl. Tvrzení žalobce ohledně jeho nedostatečného individuálního posouzení případu jsou dle názoru žalované účelová a ničím nepotvrzená. Žalobce opakovaně porušoval součinnost se správními orgány při žádosti o azyl, opakovaně nelegálně vycestoval, před orgány policie uvedl dvě různé identity, proto je žalovaná toho názoru, že důvěryhodnost žalobce je značně oslabena a není zde předpoklad, že by žalobce setrval v ČR do konečného rozhodnutí o jeho žádosti.
4. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaná s tímto postupem výslovně vyjádřila souhlas.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

5. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
6. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalované (dle ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s.), dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.
7. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce byl dne 30. 11. 2018 v 10:30 hod. zajištěn poté, co byl kontrolován Policií ČR v mezinárodním linkovém autobuse společnosti FLIX BUS ve směru Praha - Berlín, SRN. Žalobce nedisponoval žádným cestovním dokladem, který by jej opravňoval k pobytu na území ČR. Lustrací v evidenci EURODAC bylo zjištěno, že žalobce žádal pod identitou T. A., nar. „X“ opakovaně o mezinárodní ochranu ve Spolkové republice Německo a ve Velké Británii, přičemž pod stejnou identitou vystupoval žalobce i při kontrole prováděné hlídkou Policie ČR. Ze správního spisu dále vyplývá, že dne 1. 12. 2018 byl s žalobcem za přítomnosti tlumočnicka sepsán úřední záznam o podání vysvětlení, při němž žalobce uvedl své pravé iniciály, tj. jméno A., příjmení G. M. T. H., nar. „X“, státní příslušník Etiopie.
8. Žalobce v podání vysvětlení uvedl, že před pěti lety odcestoval za pomoci převaděčů autem do Súdánu, Lybie a z Lybie lodí do Itálie. Převaděčům za celou cestu zaplatil 8 000 USD. V Itálii o azyl žalobce nežádal, nebyl zde ani registrován a následně uprchl do Švýcarska, kde žil tři roky. Ve Švýcarsku požádal o azyl na radu převaděčů jako Eritrejec s nadějí, že jako Eritrejec bude mít větší šanci získat azyl. Jako Eritrejci mu však ve Švýcarsku azyl nebyl poskytnut, žalobce tedy doložil pravé etiopské doklady a utekl do Švédska, kde v červnu roku 2015 požádal o azyl. Následně uprchl žalobce do Německa, kde požádal o azyl v říjnu roku 2015, v květnu roku 2017 utekl žalobce do Velké Británie, kde byl deportován zpět do Švýcarska. Ze Švýcarska uprchl žalobce zpět do Německa, kde byl umístěn do azylového tábora, odkud utekl s úmyslem dostat se do České republiky. Omylem ale nastoupil do autobusu jedoucího do Holandska, kdy byl vrácen zpět do Německa, ze kterého za pomoci převaděčů odjel autem do Bruselu a setrval zde 5 měsíců. Z Bruselu se dostal autem do České republiky, kde pobyl 2 dny v Ústí nad Labem a dne 30. 11. 2018 byl zadržen hlídkou Policie ČR. Žalobce sdělil, že je svobodný, bezdětný, v České republice chtěl požádat o azyl s tím, že do Etiopie se vrátit nemůže z důvodu krevní msty a pronásledování pro dezerci. V České republice žalobce nikoho nezná, nemá zde žádný majetek ani rodinné vazby.
9. Podle ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.

10. Podle ust. § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo sousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.
11. Dle ust. § 129 odst. 6 policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně.
12. Podle čl. 28 odst. 2 dublinského nařízení členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.
13. Podle ust. § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců policie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o cizince, u něž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.
14. K námitce žalobce o absenci některých úvah žalované směřujících k nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí soud uvádí, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí není projevem nenaplněné subjektivní představy účastníka řízení o tom, jakým způsobem by mělo být rozhodnutí správního orgánu odůvodněno, ale objektivní překážkou, která soudu znemožňuje napadené rozhodnutí přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016- 24).
15. Žalované žalobce vytýká, že se dostatečně nezabývala vážným nebezpečím útěku dle ust. § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců ani možností uložení mírnějších opatření než je zajištění. Soud konstatuje, že na str. 6 a 7 žalobou napadeného rozhodnutí jsou v uvedeném směru dostatečně vyjádřeny úvahy žalované, která poukázala na to, že z jednání žalobce je zřejmé, že nehodlá vycestovat z území schengenských států ani členských států Evropské unie, neboť odcestoval ze Švýcarska, Německa, Švédska, Belgie, z Velké Británie byl deportován do Švýcarska a nelegálně cestoval přes Českou republiku do Německa, a proto je u něj dáno vážné nebezpečí útěku. K uložení mírnějších opatření (zvláštních opatření za účelem vycestování z území podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců) žalovaná poukázala na to, že žalobce nemá na území České republiky žádné vazby, finanční prostředky a nemá cestovní doklad ani povolení k pobytu, a tak se nemůže ani na území České republiky zdržovat a mírnější opatření u něj nepřicházejí v úvahu. Soud tak uzavírá, že žalobou napadené rozhodnutí jako plně srozumitelné a přezkoumatelné, takže bylo možno přejít k meritornímu posouzení věci.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

16. Soud při svých úvahách vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014-29, i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013-34 (www.nssoud.cz), ze kterých vyplývá, že má-li být využito mírnějších prostředků než zajištění, a to zvláštních opatření, musí být dán předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat.
17. Nejvyšší správní soud rovněž v minulosti vyslovil, že pokud měl cizinec setrvat na území státu do rozhodnutí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, tuto povinnost porušil a vydal se do jiného státu, aby zde podal novou žádost, lze rozumně očekávat, že opětovně nevyčká svého předání do příslušného členského státu a pokusí se docílit své původní destinace. Zvláště, když již v minulosti prokázal, že neváhá vědomě porušovat právní předpisy států, jejichž hranice nelegálně překračuje (např. rozsudek ze dne 10. 6. 2015, č. j. 2 Azs 49/2015-48, či rozsudek ze dne 16. 8. 2016, č. j. 6 Azs 126/2016-25, dostupné na www.nssoud.cz).
18. Jak vyplývá ze shora uvedené rekapitulace případu, žalobce cíleně směřuje do Německa. Žalobce nevyčkává ukončení azylových řízení z důvodu, že jejich případný negativní výsledek nehodlá respektovat a opustit území Evropské unie, ale naopak jeho cílem je dostat se do Německa, kam by směřoval i v případě propuštění ze zajištění. Vzhledem k tomu, že žalobce nedisponuje žádnými finančními prostředky ani vazbami na Českou republiku, neboť ta byla pouze tranzitní zemí, není pochyb o tom, že by se po svém propuštění snažil okamžitě pokračovat ve své cestě do cílové destinace v Berlíně. Žalobce naplňuje hned několik samostatných podmínek pro závěr, že je u něj dána existence vážného nebezpečí útěku, neboť nejen že na území České republiky pobývá neoprávněně, ale vyjádřil úmysl neopustit území Evropské unie, což potvrdil i svým jednáním, dále žalobce nemá oprávnění samostatně cestovat, neboť nemá platný cestovní pas ani vízum, na území České republiky nemá žádnou adresu, na které by se mohl zdržovat. Za této situace není prostor ani pro uložení mírnějších opatření (včetně zvláštních opatření za účelem vycestování) než je zajištění.
19. Předmětem přezkumu o prodloužení zajištění není posouzení podmínek pro zajištění, nýbrž oprávněnost zajištění cizince. Časový harmonogram jednotlivých kroků, které správní orgán v předmětném řízení činí, je pouze na úvaze správního orgánu, avšak aby zajištění cizince bylo oprávněné, musí být řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání vedeno aktivně, svědomitě a s náležitou pečlivostí. Následný výkon správního uvážení při rozhodování o prodloužení doby zajištění musí vycházet z odůvodnění prvotního rozhodnutí o zajištění, a to tak, aby soud mohl přezkoumat, zdali správní orgány správního uvážení nezneužily. V řízení o žalobě soud přezkouvává postup policie v otázce komunikace a spolupráce se státy, do nichž mají být cizinci předáni a spolu s tím zkoumají, zda uvážení správního orgánu o prodloužení zajištění nepřesahuje zákonné meze a má oporu ve zjištěném skutkovém stavu. Odůvodnění rozhodnutí o prodloužení zajištění tak musí především obsahovat úvahu o krocích, které správní orgán učinil a vymezení důvodu proč nebylo dosud možné předání cizince provést. Předpokladem prodloužení zajištění je potencionální možnost realizování předání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 AS 71/2012-46, dostupný na www.nssoud.cz).
20. Ze správního spisu soud zjistil, že žalovaná v řízení o zajištění žalobce za účelem jeho předání do členského státu příslušného k posouzení jeho žádosti o azyl postupovala s náležitou pečlivostí a aktivně směřovala k naplnění primárního cíle zajištění. Žalobce byl nejprve detailně seznámen s obsahem správního spisu a posléze s prvotním rozhodnutím o

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zajištění. Není proto nezbytně nutné, aby v rozhodnutí o prodloužení zajištění byly opakovaně popsány a zkoumány jednak okolnosti, pro které byl žalobce zajištěn spolu a jednak případný výskyt systémových nedostatků bránících předání. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí shrnula a zároveň dostatečně konkretizovala jednotlivé procesní kroky, jejichž cílem je předání žalobce do Německa. Žalovaná popsala předchozí jednání žalobce, na jehož základě dospěla k závěru, že u žalobce i nadále hrozí reálné nebezpečí útěku. Odůvodnění napadeného rozhodnutí tak splňuje výslovné zákonné podmínky, přičemž soud neshledal žalobcem uváděné důvody nepřezkoumatelnosti. Ze správního spisu dále vyplývá, že žalobce byl dne 25. 1. 2019 propuštěn ze zajištění a předán eskortě k realizaci předání do Spolkové republiky Německo.

21. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
22. Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.
23. Výrokem III. tohoto rozsudku soud dle ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. přiznal odměnu ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Ing. Jakubovi Backovi, jenž byl ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 15. 1. 2019, č. j. 75 A 3/2019-21. Dle citovaného ustanovení totiž hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby, je-li zástupce advokátem, hradí stát. V daném případě proto ustanovenému zástupci náleží odměna, včetně náhrady hotových výdajů v celkové výši 8 228 Kč. Tato částka se sestává z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „AT“), a to převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. b) AT a doplnění žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT, z částky 600 Kč za s tím související dva režijní paušály po 300 Kč dle ustanovení § 13 odst. 3 AT a z částky 1 428 Kč ve výši 21 % DPH z částky 6 800 Kč – § 47 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Odměna bude zástupci vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k jeho rukám z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 7. února 2019

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)